

te zien gegeven, dat het in revolutionaire situaties, in China, in Duitsland, in Spanje, in Griekenland enz., de revolutionaire arbeidersbeweging naar de nederlaag voert. Duidelijk is, dat het de belangen van een staatskapitalistisch systeem stellen moest boven de sociale revolutie. Steeds weer werd elk revolutionair klasseoptreden benut voor de belangen van het Russische systeem. Nu is het zover, dat de arbeiders van de gehele wereld worden gebruikt als speelbal in het Russische imperialistische spel.

Wat zijn de resultaten? Allereerst wordt het langzaam ontwakende begrip in de klasse, dat zij zichzelf moet bevrijden, door de Kominform-knechten verwrongen. De strijdende arbeiders geraken wanneer zij niet oppassen in een staat van disciplinaire knechtschap met betrekking tot het staatskapitalistische Rusland. Het streven is dus fnuikend voor het werkelijk communistisch inzicht van de massa. Ten tweede, worden eenvoudige strijdende arbeiders, bij wie een opklaringsproces inzake de uiteindelijke bevrijdingsstrijd van hun klasse begon baan te breken, afgeschrikt door de steun, die zij door hun acties menen aan Rusland te verlenen. Een deel van hen dreigt daardoor weer terug te vallen in het nationale, dus westers-monopolistische front. Voorts brengt deze verscherping van de imperialistische tegenstellingen met zich mede, dat tegen elk zelfstandig optreden van de arbeiders nu direct door de eigen heersers front wordt gemaakt op een wijze, die tot nu toe ongekend was. Dat wil zeggen, de reactie, de fascistische tendenzen zijn overal versterkt. Het rode fascisme versterkte aldus het westerse fascisme en dat in een tijdvak, dat de arbeiders bezig waren eigen, nieuwe strijdvormen te zoeken.

We zijn een moeilijke periode ingegaan voor de arbeidersklasse. Zonder enige twijfel stellen wij vast: de strijd van de arbeidersklasse moet voortgaan. Het bewustwordingsproces, van de noodzaak van eigen strijd en eigen organisatie, gericht op eigen doel, op het werkelijke communisme, dat bewustwordingsproces moet voortgaan. Nu, meer dan ooit te voren, zal bij iedere actie van de arbeiders gepleit, gestreden en gewaakt moeten worden, dat de arbeiders met eigen doel en met eigen organisatie de strijd ingaan. Zij zullen zich moeten keren tegen de dwang en de knevelarij van hun heersende klasse en staat, delen van het front der monopolie-kapitalisten. Maar evenzeer zullen zij stelling moeten nemen, tegen elke poging om hen in het discipli-

SPARTACUS NEERGESLAGEN?

Jawell Velen gefusilleerd, anderen in concentratiekampen, weer anderen zich verstedend voor dreigende arrestatie. Spartacus vernietigd. Zo was het in Nederland April 1942.

Maar wie eenmaal de vonk van Spartacus goed in zich voelt gloeien, wie eenmaal gegrepen is, door de geest van verzet tegen dwingelandij en uitbuiting, die kan niet rusten, niet berusten.

Reeds in Juni 1942 kwamen de eerste kameraden uit diverse plaatsen opnieuw in een kleine bijeenkomst bijeen. Daar werden de maatregelen tot geleidelijke aanknopng van de verbindingen in het land genomen. De volgende maand verscheen wederom een intern bulletin „Spartacus”. „Nu tijgen wij uit, gelijk gij zijt uitgetogen. Uw vaan in de handen en in de harten Uw moed.” Dat waren de eerste woorden, woorden van afscheid aan hen, die waren gevallen. Toen kwam enige maanden daarna de verrassende ontmoeting met Kees, die aan arrestatie ontkomen, in zijn illegaliteit de organisatie van het solidariteitswerk was begonnen en de anderen zocht. Zo kwam opnieuw de formatie tot stand.

Strijd tegen de imperialistische oorlog. Strijd tegen elk imperialisme, bleef de dragende gedachte van het werk. Maar, waar reeds in de voorafgaande periode de theoretische arbeid was begonnen, over de wijzigingen, die de structuur van het kapitalisme en daarmee de positie van de arbeidersklasse had ondergaan; over het karakter van Rusland; over de rol van de vakbeweging en de oude partijen; daar werd in deze tweede periode van Spartacus in de bezettingstijd, aangevoeld, dat de beweging zich ernstig moest bezinnen over dit alles, om klare taal te kunnen gaan spreken, over het verdere optreden van de klasse.

En in de toen gemeenschappelijk begonnen studie

naire keurslijf en het front der staatskapitalisten van Russische huize te plaatsen.

Wie zullen die propaganda voeren? Wie zullen dat inzicht bevorderen? Dat moeten doen alle klassebewuste krachten in de bedrijven. Overal zullen propagandakernen hun scholende arbeid moeten verrichten. Voor I.F.B.K. en voor Spartacus ligt hier een ontzaglijke taak. Allen, die het met ons eens zijn, wordt de vraag voorgelegd: moet ge niet helpen aan de versterking van de nieuwe beweging in de klasse, die van alle kanten besprongen wordt? Spartacus kent zijn oude plicht, het voeren van de propaganda voor internationale solidariteit en zelfstandige klasseactie. En zij zegt, met Karl Liebknecht: **Wij zijn er en wij blijven er. En ons zal de zege zijn. Trotz Alledem.**

KAMP 1948

Nauwelijks wordt de zon wat sterker, of de aanmeldingen voor ons kamp komen binnen-vloeiend en als het op deze wijze doorgaat, zijn we binnen niet al te lange tijd volgeboekt. Maar wat praten we toch over de aanmeldingen. Dat komt toch zeker in orde.

Belangrijker is, dat de deelnemers weten, dat ze niet meer zelf voor hun broodmaaltijd behoeven te zorgen. Dus geen boterpotjes meer in de koffer, of een half onsje rookvlees op de matras.

En wat zo prettig is, wat heel pluis een wandeling gaat maken in de omgeving wordt door de service van onze kampouders gezorgd, dat de maaltijd wordt nagebracht, zodat wij niet aan vaste tijd van thuiskomen gebonden zijn.

Dus vrienden, aanmeldingen en stortingen bij Kees v. d. Kuil, 1e Oosterparkstraat 127 II, Amsterdam, Oost.

Een volgende keer wat meer over outillage en omgeving.

Werkgroep „Vacantiewerk”.

werd principieel langs historisch-materialistische weg het geheel kapitalisme en zijn verdere ontwikkeling van alle kanten doorschouwd. Het bulletin groeide uit tot maandblad. De organisatie verbreedde en versterkte zich. Nieuw inzicht brak baan en naar nieuwe organisatievormen werd ijverig gestreefd. De eerste pogingen worden gedaan om onder de naam „Arbeiders eenheid” opnieuw tot bedrijfscomité's te komen. In verschillende plaatsen van het land vonden verder, ondanks de daaraan verbonden gevaren, besprekingen over het studiewerk plaats. Wij denken aan Amsterdam, Rotterdam, Den Haag, Arnhem, Zwolle, Enschede enz. Twee brochures werden uitgegeven: „De perspectieven van het imperialisme en de taak van de revolutionaire socialist” en „De strijd om de macht”.

Nog later verschenen in Amsterdam en Rotterdam afzonderlijke Spartacus-Weekrevues. En zelfs in de hongerperiode, tevens de periode van het stopleggen van trein-, tram- en autoverkeer, ging het werk regelmatig voort. Als het kon werden de verbindingen door weer en wind onderhouden per gammele fiets, als het niet anders mogelijk was, dan moesten de kilometers tussen Amsterdam, Den Haag en Rotterdam te voet worden afgelegd. Maar het werk moest voort gaan. Want Spartacus, dat is geest en daad. Spartacus, dat is het plichtgetrouwe, uit overtuiging gedragen verzet.

Zo kwam het einde van de oorlog, de wapenstilstand, waaronder Europa nog steeds leeft. Spartacus stond klaar, om ook onder de nieuwe verhoudingen het werk te doen, een lichte fakkel te zijn voor de arbeiders op de nieuwe weg, die zij hebben te gaan.

Daarover in het volgende nummer.

Wat ons opviel

„Maar tenslotte ligt onze veiligheid in de afweerkracht van West-Europa. Wat West-Europa nodig heeft is een defensieve alliantie, zo sterk, dat Rusland zich wel tweemaal bedenken zal, voor het waagt in de binnenlandse politiek der Westerse staten actief in te grijpen. Nodig is een machtig leger, waarvoor Engeland de instructeurs, Amerika de wapens en West-Europa de manschappen levert.”

Parool, Maandag 15 Maart.

In Engeland worden de baantjes verdeeld. Amerika doet zaken en..... de Europese arbeiders mogen de kastantjes uit het vuur halen. Zo'n onafhankelijk Dagblad heeft die zaak maar weer goed bekeken!

Wat die arbeiders betreft, met een beetje progressieve politiek krijg je ze wel, waar je ze hebben wilt! Met wat mooie woorden en aardige praatjes het levenspeil zachtjes omlaag drukken ter einde de Amerikaanse wapenleveranties te kunnen betalen, en verder zoet houden met wat kruimeltjes uit het Amerikaanse lullekderland.

Of het zal lukken?

Werft nieuwe abonne's voor „Spartacus”

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam”, postgiro 168797 te A'dam

Niet „Links” niet „Rechts” Maar vooruit naar het klassefront

De tegenstellingen tussen de grote imperialistische machten verscherpen zich van dag tot dag. De wereld smelt met grote vaart naar een nieuwe wereldoorlog. De gebeurtenissen in Griekenland, Tsjecho-Slowakije, Palestina enz., zijn daarvan even zovele bevestigingen. Bewijzen daarvoor zijn echter evengoed politieke verdragen tussen verschillende naties, zoals b.v. het de vorige week te Brussel door de West-Europese staten ondertekende vijf-landen-pact.

Deze sombere verwachtingen, drie jaren na de algemene jubel over de vernietiging van het „oorlogszuchtige” en „barbaarse” Duitsland, zijn thans algemeen. Dwars door elkaar heen zien we bewegingen ontstaan voor de Verenigde, al of niet socialistische, Staten van Europa, voor Federale wereldregering enz. Allen zijn uitgingen van de algemene vrees voor het verschrikkelijke perspectief ener nieuwe wereldoorlog.

Wij weten, dat die bewegingen hun oorzak vinden in deze algemene angst. Maar nodig is, onomwonden uit te spreken, dat zulke, uitsluitend op wensen gebaseerde stromingen, in het werkelijke politieke gebeuren voor de bevordering van vrede, vrijheid en welvaart van nul en gener waarde zijn. Wanneer wij zien, dat dezelfde toonaangevende mannen, die in deze bewegingen op de voorgrond treden, de leiding in staat en maatschappij hebben, dan weten wij bij voorbaat, dat zij ook langs deze weg niet anders beogen, dan hetgeen zij aan de conferentietafels der diplomaten trachten te bereiken. Zo hebben deze bewegingen slechts de strekking enerzijds uitlaatklep te zijn, geruststelling voor de massa dat de eigen leiders toch al het mogelijke doen om het dreigende gevaar te keren, anderzijds welbewuste pogingen, de massa psychologisch rijp te maken, organisatorisch in te schakelen bij de frontvorming der kapitalistische krachten.

Men moge dit als pessimisme, of als laster beschouwen, feiten zijn koppige dingen en men zal moeilijk kunnen ontken-

nen, dat de Churchills beruchte oorlog-drijvers zijn en dat de buitenlandse politiek van sociaal-democratische regeringen, zoals in Engeland, zich in werkelijkheid niet onderscheidt van die van burgerlijke politieke figuren.

Evenmin zal men tot een andere conclusie kunnen komen, dan dat b.v. in het eigen land, de katholieke-sociaal-democratische regering een koloniale politiek voert, die gericht is op een verdeel en heers-systeem, teneinde de Nederlandse kapitaalbelangen veilig te stellen.

En hiermede raken wij dan ook de wezenlijke kwestie. Ook een wereldoorlog beoogt tenslotte toch niet anders — zij het op reusachtige schaal — dan wat een politonele actie op Java is, n.l. met militaire middelen de eigen „macht”positie te handhaven of te versterken. Dat wil zeggen, dat al deze „hoogstaande” figuren, dienstbaar en verknocht zijn aan hun stelsel. Zij bevorderen zijn macht en bij alles wat zij zeggen, doen en nalaten, staat dit voorop. Wie zal geloven, dat wat de heren diplomaten niet gelukt in Lake Success, in de gebouwen van de U.N.O., de wereld één te maken, dat hun dit wel gelukken zal wanneer zij op propagandaverzamelingen gaan spreken. Is er iemand, die waarschijnlijk zou kunnen bestrijden, dat deze bijeenkomsten slechts dienstbetoon kunnen zijn, aan één of ander machtsstreven van een heersende klasse?

Is er ook maar iemand, die meent, dat hetgeen West-Europese leiders daar trachten te bereiken, of althans te propageren, verbonden als zij zijn met het gehele West-Europese en Amerikaanse kapitalisme, door de leiders van het andere machtscentrum (Rusland) zal worden beschouwd als oprecht gemeend wereld-altruïsme? Geeft het gehele optreden in Amerika en Europa ook maar een enkele aanwijzing, dat zulke idealistische taal ernstig genomen kan worden?

Vervolg van alles, wat zich communist noemt. Van alles, wat maar een glimp van sympathie daarvoor laat blijken, tot

de arrestatie van de dochter van de wereldberoemde Madame Curie toe, die alleen naar Amerika ging om een paar lezingen te houden over de Spaanse republiek, dat beeldt de werkelijke stemming. Gewroet enerzijds in besturende colleges in Europa, door de Russophielen, het pogen om hen daaruit te bannen door de anderen, dat symboliseert beter dan iets anders, de geestesgesteldheid aan beide zijden.

Niet alleen door het dreigende oorlogsgevaar heeft ook de arbeidersklasse van de gehele wereld met dit probleem van de groeiende imperialistische tegenstellingen te maken.

De economische en militaire bewapening in beide fronten, brengt enorme lasten met zich mee. Grote legers, enorme oorslogsindustrieën, schepping van geweldige militaire uitrustingen, leggen niet alleen zware lasten op de arbeidersklasse, maar zij veroorzaken, dat de voorziening van directe levensbehoeften niet kan worden verzorgd. Welk imperialistisch front men ook beschouwt, overal wordt de arbeidersklasse gedruid en uitgebuit. De arbeiders van de gehele wereld hebben geen belang bij één van beide imperialistische machten.

Maar elk van die imperialismen is er op uit, eigen macht, tegenover die van de tegenstander, zo groot mogelijk te doen worden, eigen machtsorganisatie te vervolmaken, nauwkeurig in elkaar te doen sluiten. Elke imperialistische macht heeft er belang bij de posities van zijn tegenstander te desorganiseren. Dat geldt evengoed het dode als het levende materiaal. Het levende materiaal? Dat zijn wij!

Uit de tweede wereldoorlog bleef over, dat bureaucraten der oude z.g. arbeidersbeweging van Rusland en het Westen, hun organisaties, die allen waren gebruikt om de overwinning op Duitsland te helpen bevechten, verenigd waren in een wereldvakverbond. De nieuwe internationale posities eisen nu, dat elk van die organisaties plaats neemt in het ene of andere imperialistische front, zoals die nu opnieuw zijn geformeerd. Rusland wil het westerse levende materiaal, de arbeidersklasse van West-Europa, gebruiken tot desorganisatie van het apparaat van zijn imperialistische tegenstanders. Het ziet met graagte de onrust, die als gevolg van

de onhoudbare levensstandaard, de arbeiders van Europa aangrijpt. Het andere imperialisme moet zich verzekeren van een gedweeë, volgzaam arbeidersklasse, die, als het levende materiaal, zijn economische en oorlogs-machinerie op de beste wijze doet functioneren. Zo vliegt het wereldvakverbond uiteen, nadat het zijn oude taak verricht heeft en verder ondienstig geworden is voor zijn uitbuiters. Aan beide zijden zullen nieuwe formaties ontstaan, die opnieuw dienstbaar zullen zijn aan de heersende klassen. Comité's van actie worden thans door de stalinisten gevormd in die landen, die ondermijnd moeten worden. Hebben zij hun taak verricht, dan worden zij, als in Tsjecho-Slowakije, gelikwideerd, zodra het betreffende land in de invloedssfeer van het Russische imperialisme zelf is geraakt. Dan immers is geen actie meer nodig, iedere arbeidersactie zou dan gericht zijn tegen eigen kapitalistische macht. Daarom ook moeten de actie-comité's en ook stalinistische vakcentrales als de E.V.C. hier, volkomen beheerst en gedirigeerd worden door Moscovieten. Met eigen zelfstandige arbeidersbeweging heeft dat alles niets uitstaande. Dat is in wezen ook het geschil van de E.V.C. in Rotterdam. De niet-stalinistische leiders moeten uit de weg worden geruimd.

De vraag rijst als vanzelf, of wij arbeiders dan niet anders zijn, dan levend materiaal, dat zich laat dirigeren en gebruiken en uitbuiten. Door Rusland, door Amerika, door links of rechts?

Iedere rechtgeaarde arbeider met enig klassebesef moet, wanneer hij over die keus doordenkt, wanneer hij ziet, hoe miljoenen arbeiders worden geëxploiteerd, een hartgrondige vloek uitstoten tegen al die heren met hun mooie praatjes en hun misdadige houding. Maar daar zijn we niet mee klaar. Waar het om gaat is, dat we niet willen gebruikt worden, niet willoos geëxploiteerd worden, dat we beseffen, zelf iets te zijn, iets vóór eigen klasse en als eigen klasse iets te zijn.

Uit dit bewustzijn groeit de moed, ja het verlangen, actief in de klasse te staan en uit te spreken, dat we niet zo gek meer moeten zijn, ons als levend materiaal te laten behandelen. Rechts is de onderwerping en de uitbuiting, links wacht ons hetzelfde. „We zijn het moe naar ander wil te leven. Broeders hoor hoe gelijkheid spreekt.“ Die dichtregels moeten in de arbeiders vinden een levend getuigen en strijden. Geen vertrouwen meer in hen, die onderworpenheid aan over ons gesteld gezag eisen. Oorlog, dwingelandij en uitbuiting dwingen de arbeiders tot de klassenstrijd. Elk stuk van die strijd draagt in zich, de wil zichzelf te doen gelden, zichzelf te worden, als klasse de kwestie van de macht te stellen, tegenover al de dreigingen van welk kapitalisme ook, hetzij monopolie- of staatskapitalisme.

Nu komt het er op aan, de zin van die strijd aan onze klassegenoten duidelijk te maken. Nu gaat het er om te kiezen, niet „links“, niet „rechts“, maar vooruit, het klassefront.

BERICHTEN OVER SPANJE

Het is over het algemeen niet gemakkelijk, betrouwbare gegevens te verkrijgen omtrent het hedendaagse Spanje. Evenals de andere geheel of gedeeltelijk totalitaire Staten schijnt ook dit land door een ijzeren gordijn van het overige deel van de wereld te zijn afgesloten. Het in Frankrijk verschijnend Spaanse blad „Ruti“ (Anarchistisch) evenwel publiceert in een hoofdartikel van het nummer van 16 Januari j.l. enige, door Madrid zelf gelanceerde, informatie, die wat meer licht werpen op de in Franco-Spanje heersende toestanden.

In dit artikel wordt n.l. gezegd, dat het niet te ontkennen is, en de Franco-diensten het niet meer verbergen kunnen, dat het Regiem bankroet is. Spanje leeft in een hevige economische crisis. Het gebrek aan deviezen verlamt de Spaanse landbouw en de industrie en slechts een onverwachte bijstand, een nieuwe erkenning, een koersverandering van de grote naties ten opzichte van Franco-Spanje, zou deze angstwekkende toestand kunnen verbeteren. In ons vorig nummer, schrift „Ruti“, publiceerden wij een bericht, uit Fascistische bron, dat de ontzettende ellende aan het licht bracht in de landbouw, waar gewerkt moet worden zonder kunstmest, zonder machines. Heden ontvingen wij gegevens uit officiële bron omtrent de zorgelijke toestand in de katoenindustrie, waaruit blijkt, dat 323 fabrieken in deze industrie geheel stil liggen, terwijl 511 andere slechts gedeeltelijk werken.

Hoe hoog de nood der arbeidende bevolking in Spanje gestegen is, blijkt wel uit de gegevens omtrent de officiële en de zwarte prijzen der noodzakelijke levensbehoeften.

„La Batalla“ het blad van de P.O.U.M. eveneens in Frankrijk in de emigratie verschijnend, zegt hierover het volgende:

Het grootste deel der bevolking ontvangt een distributierantsoen, dat voor brood 150 gram per dag bedraagt. Dit kan men aanvullen door het kopen van extra rantsoenen of van artikelen op de zwarte markt. Op 21 October van het vorige jaar bedroegen de (zwarte) prijzen voor brood 3 ptas per kg, aardappelen 6 ptas per kg, bruine of witte bonen 20 ptas per kg, rijst 18 ptas per kg, vis 20 ptas per kg (de minste soort en voor zover verkrijgbaar).

Op 28 October van datzelfde jaar, dus een week later, waren de aardappelen reeds gestegen tot 7 ptas en rijst (een voornaam voedingsmiddel) tot 21 ptas per kg.

De door de Commissie voor levensmiddelen-distributie vastgestelde prijzen zijn over het algemeen ongeveer een vijfde van de zwarte.

Evenals overal elders, stijgen deze prijzen met de dag. Zeer stabiel (onveranderd) blijft evenwel het normale loon. Voor een 8-urige arbeidsdag ontvangt een arbeider een loon van 19 tot 25 ptas per dag.

Het is alleszins begrijpelijk, dat onder dergelijke omstandigheden acties (legaal en illegaal) niet kunnen uitblijven. Zo brak op 21 Dec. een staking uit aan de machinefabriek voor industrie en scheepvaart te Madrid. Al verschillende weken hadden de arbeiders de z.g. langzaam-aan-actie toegepast, in verband met het grote aantal onbetaalde overuren, dat gewerkt moest worden. Toen besprekingen met de directie tot geen resultaat leidden, gingen zij over tot een sit-down-staking. De regering greep in en ging over tot militarisering van het bedrijf. Het dagloon werd afgeschafte en stukwek ingevoerd. Op deze wijze werd de arbeiders belet, de tactiek van een langzaam-aan-actie voort te zetten.

Ook in Barcelona braken verschillende stakingen uit, o.a. aan de zijdefabrieken. Aanleidingen tot deze acties zijn in hoofdzaak looneisen, bijv. in Bilbao, aan een biscuitfabriek (een z.g. model inrichting) waar het dagloon van de sjouwers slechts ruim 11 ptas en dat der daar werkende 500 vrouwen niet meer dan ruim 8 ptas, per dag bedraagt. Voor het leger is er natuurlijk geld genoeg. Trouwens, daarvoor behoeft men niet in een fascistisch land te zijn. Met lucht- en zeemacht benevens politie en stormtroepen, beschikt Franco over 900.000 man om zijn regiem van terreur en ellende in stand te houden.

Desondanks zijn er nog steeds stakers en guerrilla-strijders en... zij houden stand. In Franco-kringen worden de laatste tijd de berichten bevestigd, die de ronde doen over de steeds toenemende activiteit van de guerrilla-strijders in de streek van Teruel, Cuenca, Asturië en Leon, in

de bergen van Toledo en in de vlakten van La Mancha.

Het Franco-regiem hoopt nu maar op hulp van het buitenland, voornamelijk van Amerika. En in dit opzicht is er enige kentering in de houding der verschillende grote mogendheden te bemerken. Frankrijk heeft sedert 1 Maart j.l. zijn grenzen weer geopend en ook van Amerikaanse zijde is de toezegging al gedaan, om Spanje in het Marshall-plan te betrekken. Ook de kleinere Staten zijn er niet afkerig van een meer tegemoetkomende houding tegenover het „Franco-Spanje“ aan te nemen, als... er wat te verdienen valt. Getuige de handelsovereenkomsten van onze regering met Spanje.

Ook van particuliere zijde schijnt Franco steun te verwachten. A.P. meldde in een telegram, gedateerd 31 Dec., dat „de handel en de regering van Spanje vermoeden, dat zij de benodigde crediten verkrijgen, door bemiddeling van de Bank voor In- en Uitvoer, of dat er een verhoging komt van de crediten door particuliere Noord-Amerikaanse ondernemingen aan gelijksoortige in Spanje“. Steeds weer is op te merken, dat Noord-Amerika, het enige land is dat, hoe dan ook, onmiddellijke verlichting van de nood van het Franco-regiem kan verschaffen. Zo is Franco van Amerika afhankelijk.

En wat biedt Franco zijn trawanten in ruil voor deze zo nodige hulp?

Spanje en het leven van de Spanjaarden. Franco trekt voordelen uit de internationale beroering, uit de mogelijkheid van oorlog tussen Rusland en de V.S. Dagelijks bereiden de Pers en de falangistische Ráden de Spaanse opinie voor, zich te verblijden met de mogelijkheid, van een nieuwe wereld-catastrofe en op een achterbakse manier weet de Spaanse interventie in het conflict in te grijpen. Want het leven van Spanje en de Spanjaarden is de enige waarde, die Franco kan aanbieden. Het is de enige koopwaar, die hem te verkopen overblijft. En het is dit aanbod, dat hij bij herhaling aan de Noord-Amerikaanse reactie doet, aan de sinistere personages uit Wallstreet, die de enigen zijn, die hem uit de economische modderpoel, waarin hij zich bevindt, kunnen redden.

Wederom oppositie in de E.V.C.

Onze lezers hebben er door middel van de pers al iets over kunnen lezen. Het is weer hommeles in de E.V.C. Dit is nu reeds de derde maal en naar het zich laat aanzien is ditmaal de zwerf definitief doorgebroken. De aanleiding tot dit alles? Laten we het maar direct openlijk constateren, evenals de beide vorige malen: partijpolitiek. Ons standpunt in deze kent men voldoende om ons van partijdigheid ten opzichte van deze of gene te kunnen beschuldigen. Het feit kan echter niet ontkend worden, dat een arbeidersorganisatie, waarin in de aanvang tendenzen van nieuwe organisatievormen aanwezig waren, bezig is aan partijpolitiek ten onder te gaan. Met name de C.P.N. heeft vanaf het begin getracht deze E.V.C. ten gunste van haar partij-politieke doeleinden te gebruiken door er op slinkse wijze voor zorg te dragen, dat op de strategisch belangrijke punten haar pionnen naar voren werden geschoven, door middel van welke pionnen zij uiteindelijk het organisatie-apparaat der E.V.C. beheerste. Zo bestond de Land. Leiding der E.V.C. ten slotte bijna uitsluitend uit leden der C.P.N. Evencens was dit het geval met de Landelijke Bedrijfsgroepbesturen en de Leden der Landelijke Raad. Op tactische wijze had men op deze manier het apparaat der E.V.C. veroverd en getracht de E.V.C. ondergeschikt te maken aan de politiek der C.P.N. Dit stuitte uiteraard op moeilijkheden, daar niet alle bestuursleden C.P.N.-ers waren. Ook uit de gewone leden kwamen vele bezwaren naar voren.

We behoeven over dit alles niet in den brede uit te weiden. Het is bekend genoeg. Het leidde tot de eerste oppositie ten tijde van de z.g. fusie met het N.V.V. en de comédie van het z.g. „jan- en-congres“. Toen reeds werd menig militant lid weggezuiverd en vervangen door meer betrouwbare. Deze kans kreeg men echter alleen in de provincie. In Rotterdam, waar de oppositie zich het stevigst gevestigd en georganiseerd had, kreeg men die kans niet en daarom wachtte men op een gunstiger gelegenheid en kwam een z.g. compromis tot stand. Men bleef echter ondergronds doorwroeten en trachten het gestelde doel, zuivering van alle niet-C.P.N.-bestuurders, toch te bereiken via de afdelingen. De afdeling Metaal had

men behoorlijk vast in handen. Het merendeel der bestuurders bestond uit C.P.N.-leden. De bouwvakafdeling werd voorzichtig met C.P.N.-elementen gefiltreerd totdat men in April 1947 de kans schoon achtte om de aanval te wagen. Uit deze schermutseling werd de tweede oppositie geboren en het afdelingsbestuur van bouwvak geschorst. Onder druk echter van de leden werd de landelijke leiding gedwongen wederom bakzeil te halen en weer moest gewacht worden op een betere gelegenheid om nu definitief af te kunnen rekenen.

Nu bestaat de kern van de Rotterdamse E.V.C. voor een groot deel uit de kern van het vroegere N.A.S., welk N.A.S. vooral in de haven nog wel enige betekenis had. Zo is het ook in de afdeling Bouwvak en deze beide afdelingen vormen dan ook het voornaamste steunpunt van de oppositie. Deze arbeiders waren ook vroeger dodelijk bevreesd voor inneging van politiek in de vakbeweging, zoals zij het noemden, en het was dus logisch dat zij zich ten scherpste verzetten tegen de openlijke en ondergrondse inneging van de zijde der C.P.N.

Met de verkiezingen in het zicht moest de C.P.N. echter verzekerd zijn van een absoluut kunnen beschikken over het gehele apparaat der E.V.C., moest zij geen rekening behoeven te houden met oppositionele elementen en dus werden op Zaterdag 17 en Zondag 18 Jan. 1948 alle hoofdbestuurders der E.V.C. en L.B.G., tevens lid van de C.P.N. in vergadering te Amsterdam bijeen geroepen. In de vergadering van de Landelijke Raad op Vrijdag 12 Maart is dit door Bernd Blokzijl, zij het onder horten en stoten, erkend. Op deze vergadering, waar ook Paul de Groot aanwezig was, werd bekend gemaakt, dat het de hoogste tijd was om nu maar eens met de „afslachting“ te beginnen. Een lange lijst van niet-betrouwbare werd genoemd en in de eerste plaats natuurlijk de Rotterdamse bestuurders.

Het schijnt echter, dat de „betrouwbare“ niet allen even betrouwbaar waren. Althans de „niet-betrouwbare“ kregen er de lucht van en... de derde oppositie was geboren. Want, door Rotterdam werd over deze vergadering een klacht naar voren gebracht en daar had je de poppen weer aan het dansen. Het Rotterdamse bestuur beperkte zich niet tot protesteren alleen, doch vond het noodzakelijk, zijn kader bijeen te roepen en een en ander voor te leggen. In een resolutie keerde de vergadering zich tegen het optreden van de landelijke leiding. Prompt volgden natuurlijk de nodige schoreringen en werd o.a. het dagelijkse bestuur der plaatselijke raad geschorst.

Een derde oppositie is dus geboren en wat hieruit zal voortvloeien valt moeilijk te voorspellen. We zeiden in de aanvang reeds, dat naar onze mening de zwerf nu definitief is doorgebroken, hetgeen dus zeggen wil, dat wij menen, dat het ditmaal tot een scheuring of afspijtering zal komen. Of dit in het voordeel van de strijdende arbeidersklasse zal zijn, hangt van de ontwikkeling af. Mocht deze leiden naar de vorming van een nieuw soort N.A.S., dan kunnen we dit zeker niet als een vooruitgang zien. De E.V.C. was en is reeds als vierde vakcentrale een blok aan het been voor de zelfrijd der arbeidersklasse, deze arbeidersklasse heeft zeker geen behoefte aan nog een blok in de vorm van een vijfde vakcentrale, welke positie zulk een nieuw N.A.S. ongetwijfeld in zou moeten nemen.

De vorige oppositie ging mank aan het feit, dat zij weliswaar duidelijk haar kritiek op het verderfelijke optreden van de stalinisten in de arbeidersbeweging naar voren bracht, doch zelf niet klaar en duidelijk wist uit te stippen wat zij dan wel wilde. En wanneer ook deze oppositie geen andere boodschap voor de arbeidersklasse zal hebben, dan de oprichting van een nieuwe vakbeweging, dan zal ook deze oppositie geen winst brengen. Waar het om gaat is de arbeidersklasse duidelijk te maken, dat het stalinisme uitsluitend ten doel heeft de strijd der arbeidersklasse ondergeschikt te maken aan haar partijpolitieke doeleinden. De arbeidersklasse poot in te schakelen in het Russisch-imperialistische blok. Dat de arbeidersklasse noch lang heeft bij een Marshall-blok noch bij een Russisch blok, doch zo es sprake moet zijn van blokvorming zij dit blok zelf

VRIJHEID (slot)

en het intellectuelendom, dat er in deze tijd op uit is zijn „vrijheid“ te vestigen.

Men heeft het er dikwijls over gehad of de groep, die in Rusland de fakens uitdeelt, wel een klasse genoemd kan worden. Het is inderdaad een nieuw verschijnsel. Het lijkt ons echter van weinig belang om over het gebruik van een woord te gaan twisten. De Russische bureaucratie heeft met alle tot nu toe regerende klassen gemeen, dat zij terwijl ze dit niet hanteert, beschikt over de arbeidsmiddelen en daarom ook beschikt over de producten. De opvatting van vrijheid en democratie kan bij hen nooit dezelfde zijn als bij de arbeiders, die door bovengenoemde toestand als minderwaardigen van alle zeggenschap verstoken blijven. De opvattingen over haar eigen minderwaardigheid krijgt de arbeidersklasse, als't ware met de geboorte mee. Alleen door bewegingen der klasse, waarbij zij haar macht voelt, kan dit gevoel van minderwaardigheid verdwijnen.

De vakverenigingen zijn ware broedplaatsen voor enerzijds superioriteits- en anderzijds minderwaardigheidsgevoelens.

Zij, de leiders en bureaucraten, zijn het, die alles bedisselen, baas zijn over het geld, met de arbeiders aan de loketten als vreemden te doen krijgen, voor hen met de patroons onderhandelen, als rechtskundigen moeten optreden, waar bij natuurlijk wel eens blijkt dat de economisch zwakkere zich van een leugentje moet bedienen, waardoor de onderhandelaar dan een figuur slaat. De mentaliteit, die wereld op te vatten als bestaan

Het Stalinisme is een tegenspraak in zich zelf. Terwijl het niet in de goede bedoelingen van de democraten gelooft, moet het weer wel geloven in de goede bedoelingen van zijn eigen leiders. Deze worden niet meer gedreven door hun klassepositie als arbeiders, maar door hun positie als leiders. Met de voorbeelden van de verburgerlijkte leiders der sociaal-democratie voor ogen, gaan zij dezelfde weg en noemen zich „marxisten“. In het boek van Koestler „Nacht in de Middag“ verwijt Gletkin, die Roebashov-verhoort en overhaalt — met de nodige intimidatie natuurlijk — om te ondertekenen, dat hij een complot tegen het leven van Stalin heeft willen smeden, hem sentimentalist en liberalisme, omdat hij dit weigert. Deze laatste, die het niet in de eerste plaats om het behoud van zijn leven te doen is, wil namelijk de waarheid. Hoe sentimenteel wordt echter Gletkin zelf en wat een liberaal geloof in de goede bedoelingen van personen spreidt hij ten toep, wanneer hij zegt, dat later deze opofferende daad van zelfverloochening door het nageslacht zal worden geëerd. Later, dat wil zeggen, als aan alle overheersing een einde is gekomen. En wie zal aan deze terreur een einde maken? Dat zou niet anders kunnen geschieden, dan door de heersers in Rusland van nu, aangezien zij de terreur slechts uitoefenen om eens aan alle terreur een eind te maken. Eens zal dus de laag van bureaucraten, die nu zo'n vijf en twintig jaar aan het bewind is, die de voorrechten daarvan geniet en met moord, marteling en knevelarij de „vijanden des volks“ er onder houdt, de nodige sentimentele eigenschappen hebben verkregen, om aan alle terreur een eind te maken uit liefde voor de mensheid. Men moet wel een sterk geloof hebben in de goede bedoelingen der mensen en erg sentimenteel van aanleg zijn, om als Stalinist te blijven volharden.

Dit is inderdaad waar zo'n „marxistische“ Stalinist in gelooft. Met al zijn gepraat over realiteit, is hij een gelover in de goede hoedanigheden van de „menselijke“ leider, die eens zo braaf zal zijn, om na zoveel jaren van terreur, terwijl van de schone idee het communisme in te voeren.

Het geloof aan het invoeren van het communisme door goedwillende leiders heeft natuurlijk niets meer te maken met Marx, met wie de stalinisten nog steeds reclame maken. Volgens het marxisme is het communisme het resultaat van klassenstrijd. Volgens de stalinisten is het de uitkomst van de idealen, die de leiders zich hebben gesteld. De klassenstrijd moet onderdrukt worden, om de leiders in de gelegenheid te stellen hun schone idealen te verwezenlijken. In dit opzicht verschillen zij niet van de meeste richtingen in de arbeidersbeweging, zoals de P. v. d. A., de Vlamgroepering enz. Hun socialisme is dan ook een voortwoekeren der voor-marxistische utopische opvattingen. Trouwens, wie zou willen beweren, dat b.v. de S.D.A.P. ooit een marxistische partij is geweest? Zij, die ernst met het verbreiden van het marxisme wilden maken, werden er al heel gauw uit gebonjourd.

Volgens marxistische opvattingen hebben de woorden vrijheid en democratie de betekenis, die de klasse er aan hecht. Het burgerdom der middeleeuwen, de handelsbourgeoisie der Hollandse 17de eeuw, de revolutionairen van 1871 in Frankrijk, de Engelse industriële bourgeoisie, allen hebben hun aparte opvatting van democratie en vrijheid, en zo heeft dit ook de moderne bureaucratie

uit meerder- en minderwaardigen, waarnaar men hier beloofd wordt, wordt in vakvereniging en politieke partij weer stevig gefundeerd.

Doch ook de waaghalzen, die voor de revolutie van 1917 allerlei stoute stukjes volbrachten, moeten zich ook wel ver boven de massa gewaand hebben, zodat bij weinigen het wezen van de klassenstrijd, zoals die door Marx ontleed werd, kon doordringen. Hun mentaliteit was ook niet een zich dienstbaar maken aan de klasse om met deze de vrijheid te bevechten. Veeleer zette zich ook bij hen het superioriteitsgevoel vast om vóór de klasse iets te doen, waardoor zij later de geschikte persoonlijkheden werden om „vóór“ de klasse de dictatuur over haar uit te oefenen. Om 't te doen hebben zij hun eigen opvatting over de vrijheid, die natuurlijk niet kan inhouden, dat de massa zelf doet wat zij wil. De vrijheid van de massa kan dan ook alleen maar door haarzelf worden bevochten. In de bewegingen zelf moeten zij hun minderwaardigheidsgevoel wel verliezen daar zij zelf nu handelend te werk moeten gaan. Hier is het de taak van de revolutionairen onder de arbeiders, hen steeds op dit zelfhandelen te wijzen. Voor eerst, zelf het aangaan van acties bepalen, hun eigen leiders te kiezen en af te zetten, geen vreemde inneging van partij of vakvereniging-bestuurders toe te laten en alles samen te beslissen. Dit slechts kan ons vrijheid en democratie brengen omdat die bevochten worden door gelijken, met gelijke belangen.

Misschien moet de arbeidersklasse en de hele mensheid nog vreselijke lessen meemaken, voordat dit doordringt, maar een andere weg is er niet.

heeft te vormen op internationale grondslag in de bedrijven. Dat de enige politiek welke geoorloofd kan worden arbeiderspolitiek is en dat deze politiek haar grondslag vindt in de bedrijven. Dat men zich niet langer op sleptouw zal moeten laten nemen door welke parlementair-politieke partij ook, doch dat men zelf eigen lot in eigen handen zal moeten nemen.

Dit is het enige, wat tot de arbeiders gezegd zal kunnen worden en indien ook de huidige oppositie deze taal niet weet te spreken, dan kan er naar onze mening zeker geen winst uit voortvloeien.

Tussen Regge en Dinkel

De rechtszaal te Almelo bood Maandagmiddag 8 Mrt. een ongewone aanblik. In de beklagdenbank hadden enkele wetsovertreders plaats genomen, die men daar gemeenlijk niet licht zou aantreffen, n.l. de Gebrs. van Heek en C. W. Wisselink, beschuldigd van het overtreden der vastgestelde bepalingen der C.A.O. De tenlastelegging sprak over het betalen van „zwarte“ lonen aan spoelsters bij van Heek 67,7 cent en bij Wisselink 64,6 cent, terwijl de bindend verklaarde loonregeling van 48 cent spreekt.

Wat kan het toch vreemd lopen in de wereld, de heren van Heek en Wisselink in het beklagdenbankje tengevolge van hun „humaniteit“ om aan hun arbeiders hogere lonen te betalen dan waarvan de C.A.O. spreekt. De Gebrs. van Heek, bij de Twentse textielarbeiders bekend als de spreekwoordelijke bonte hond, waar de arbeiders in een reeks van jaren telkenmale in verzet moesten komen wegens herhaalde aanvallen op hun levenspeil, nu in de positie geplaatst om het spit af te moeten bijten in een strijd tegen de staat ter verdediging van arbeiderslonen. We hebben zo'n vermoeden, dat zelfs de heren van Heek en Wisselink niet hebben gedroomd ooit nog eens in een dergelijke positie geplaatst te zullen worden. En ook de secretaris van de Enschedese Fabrikantenvereniging, Mr. van Eck, welke als getuige-deskundige fungeerde, zal zeker wel nooit gedroomd hebben, dat hij nog eens voor de rechtbank zou moeten verklaren: „de lonen, door de fabrikanten uitbetaald, zijn economisch verantwoord“. Wij hebben ook wel eens het, weliswaar twijfelachtige, genoegen gesmaakt met deze Mr. van Eck kennis te mogen maken, doch dan beverdeerde hij steevaast „dat de lonen, die de arbeiders wilden, economisch niet verantwoord waren“. „Het kan verkeren“ heeft Brederode reeds eerder geconstateerd. Daarnaast achtte hij het bezwaarlijk, dat de C.A.O. niet toestaat dat de vrouwelijke spinners niet hetzelfde mogen verdienen als de mannelijke. Normaal was tot op heden, dat de heren textielabrikanten juist door middel van de vrouwelijke werkkrachten-trachtten de lonen te drukken. Hij vervolgt de met te zeggen „het loonplafond is ons door de Rijksbemiddelaars opgedrongen“. Als een moderne editie van Pilatus waste hij dus reeds bij voorbaat zijn handen in onschuld.

Het moet voor deze Twentse textielbaronnen, die altijd onbepert heer en meester in hun fabrieken zijn geweest, heel wat zijn de staat als tegenspeler tegenover zich te vinden. Hoewel, en dit moet er tegelijkertijd aan worden toegevoegd, zij vanzelfsprekend dezelfde staat dankbaar zullen zijn. Door dit regeringsingrijpen wordt hun winst niet onbelangrijk vergroot en kunnen zij zich tegenover hun arbeiders toch nog voordoen als de verdrukte onschuld, die wel anders wil doch niet anders kan.

Hoe moeten daarnaast de bestuurders van de vakbeweging zich gevoelen, die getracht hebben aan de arbeiders deze C.A.O. aan te praten als een overwinning, als een stap vooruit in de goede richting. Hun partners in deze, de heren fabrikanten, laten hen wel lelijk in hun hemd staan door te beweren, deze C.A.O. werd ons opgedwongen door de rijksbemiddelaars. De officier van Justitie, Mr. Stuurman, zet hen daarnaast nog meer te kijk door zijn uitlating: „de vakbonden hebben de grootste moeite de arbeiders er van te overtuigen, dat loonsverhoging niet wenselijk is in 's lands belang“. Werd hiermede ergens duidelijker onderstreept hetgeen we steeds weer beweren „dat de vakbeweging niet is een instrument in handen van en ten behoeve van de arbeiders, doch een in-

PROEFTIJD voor SPARTACUS

Zo was de laatste fase van de bezettingstijd door de Spartacus-beweging goed gebruikt. De bondsleden hadden leren begrijpen, dat de arbeidersklasse met de oude strijd- en organisatie-methoden het kapitalisme niet kon overwinnen. Heel de strijd, heel de overwinning, heel de organisatie van een nieuwe, een communistische orde, moest gedragen worden door de klasse zelf, beheerst worden door de klasse zelf.

Maar ook in Spartacus-kringen was, als voorheen in alle revolutionaire organisaties, de gedachte onwettigbaar aanwezig, dat machtige revolutionaire golven de oorlog zouden volgen. En in dit grootse verzet zou de arbeidersklasse, door de omstandigheden gedreven en met bevordering door de voorhoede, de nieuwe vormen van strijd en organisatie wel vinden.

Echter, afgezien van een aantal grote stakingen, kwam de massa niet tot grote, de maatschappij omwentelende, bewegingen. Hier en daar traden nieuwe verschijnselen wel is waar aan de dag, maar weldra werden zij toch weer in organisatievormen geleid, die sterk herinnerden aan het verleden. De revolutie bleef uit. Bevrijdingsvreugde was veelal overheersend. Het nationalisme had niet uitgediend. Automatisch gingen de begrippen van strijd weer de oude, hier en daar met wat naar nieuw inzicht gevarieerde, banen op. Zelfs de Spartacusbond zelf had tijd nodig om eigen organisatie aan te doen sluiten, aan de nieuw gewonnen inzichten. Het eerste kleine legale krantje was voor die twijfelpositie van bond en klasse wel bijzonder typerend. Twee grote artikelen, beide beginnend en eindigend met een vraagteken: Wat gaan we doen? Wat hebben we geleerd?

Helpt ons met de propaganda

HELPT ONS MET DE PROPAGANDA.

Uit de inhoud van Spartacus van de laatste maanden zit U hebben begrepen, dat de positie van de arbeidersklasse door de ontwikkeling van de internationale politieke verhoudingen veel moeilijker wordt. Zowel van de zijde van het Westerse monopoliekapitalisme, als van het Russische staatskapitalisme, wordt een zware druk op haar uitgeoefend. Goedschiks of kwaadschiks wil men de klasse indelen in de imperialistische fronten. Spartacus verdedigt consequent de vorming van het derde, het arbeidersfront. Die propaganda moet zo krachtig mogelijk worden gevoerd en daarvoor is de hulp van U allen nodig. Wie helpen wil het weekblad onder de arbeiders te brengen, heeft maar een seintje te geven aan de administratie en hem worden wekelijks een aantal kranten toegezonden. Ook in dit noodzakelijke werk geldt, dat we het zelf moeten doen. Wie meldt zich aan?

strument in handen van de staat, teneinde de belangen van de staat te behartigen?

Dit proces is leerzaam van verschillende kanten. Ten eerste demonstreert het nog eens duidelijk hoever de staat bereid is te gaan in haar strijd voor behoud van de loonstop; ten tweede wordt nog eens onderstreept het arbeidersvijandelijke optreden van de vakbeweging. Laten de arbeiders, en speciaal ook de textielarbeiders, hieruit toch de zo nodige lering trekken. Keert U af van deze vakbondsbestuurders, zorgt er voor dat zij niet langer U ten verdere kunnen voeren! Wordt U toch van Uw eigen kracht bewust. En heus, men vrees die kracht, die Uw tegenstander blijkbaar, op de juiste waarde weet te schatten. De verdediger van Mr. Noyon ging in zijn verdedigingsrede diep op het gevaar van doorvoering van deze C.A.O. in en uitte zijn vrees voor de macht der arbeiders. En inderdaad, deze macht is zeer groot, wanneer zij er zorg voor draagt, deze macht niet aan anderen te delegeren, doch deze zelf in handen blijft houden. Vormt derhalve in de bedrijven Uw propagandakern! Bouwt daarnaast Uw eigen strijdcomitee's en neemt gezamenlijk met Uw kameraden uit de andere bedrijven de strijd op ter verdediging van Uw levenspositie! Op ten strijd, doch doet het zelf!

Theoretisch meenden we klaar te zijn. Maar wat wij wisten, was de massa niet duidelijk. Wat wij theoretisch gewonnen hadden, moest in het leven, in de maatschappij, in de klasse, in de eigen organisatie tot levende werkelijkheid worden. En daarom, omdat dit nog niet bestond, omdat daarvoor in en door de klasse gewerkt en geleden en gestreden moest worden, daarom maakten we door, klasse en kleine voorhoede-organisaties in verschillende landen, de terugval naar het oude, het ontmoedigende van niet verder te komen, ja te vervallen in allerlei moeilijkheden.

De toen aanbreekende periode was een van twijfelen en zoeken, omtrent eigen organisme en het contact met de klasse.

Zonder kleerscheuren is dat niet gegaan. Brokken zijn gevallen, maar de ervaringen omtrent het worstelen van de klasse zelf, omtrent de eisen die aan het bondsorganisme zelf moesten worden gesteld, wilde het worden tot een door de werkers zelf gedragen arbeidsgemeenschap, al die ervaringen schiepen in Spartacus een nieuwe innerlijke kracht.

Die nieuwe kracht blijft gebaseerd op de in de oorlog gewonnen begrippen, omtrent de structurele wijzigingen van het kapitalisme en daardoor van de klassenstrijd. Maar zij is nu versterkt door het besef, dat de klasse en wijzelf de nieuwe strijd en organisatie eerst langzaam leren doorgronden. In dit opzicht heeft Spartacus zijn stellingen voor een groot deel gevonden. Ook daarover willen wij in deze korte stukjes, van week tot week iets vertellen. Wat wil Spartacus? Hoe staat Spartacus in de klasse? Hoe wordt zijn eigen arbeidsgemeenschap opgebouwd? Dat alles komt aan de orde.

Meibericht I.F.B.K.

De I.F.B.K. verzoekt ons te berichten, dat haar Meivergadering te Amsterdam gehouden wordt in het gebouw Frascati in de Nes en dat zij verzekerd is van zang, declamatie en muziek. Nadere mededelingen zullen binnenkort volgen.

Een en ander verheugt ons. Wij hopen echter dat, zoals wij reeds schreven dat noodzakelijk zou zijn, de I.F.B.K. al het mogelijke zal doen, om te breken met de oude Meidagsleure en er alles in de voorbereiding op zetten zal, dat deze Meivergadering het karakter krijgt van een appel van alle revolutionaire bedrijfsarbeiders.

Zowel de propagandistische voorbereiding, als de bij voorkeur door bedrijfsarbeiders te houden speeches, moeten gebaseerd zijn op de nood en de strijdpositie van de Amsterdamse arbeiders.

Alleen zo krijgt de Meidag als dag van verzet betekenis. Nogmaals, wij hopen dat de I.F.B.K. dat met alle ernst zal nastreven.

Bericht aan de kwartaalabonnees

Het eerste kwartaal loopt ten einde. Verschillende abonnees hebben het verschuldigde voor het tweede kwartaal reeds overgemaakt. Wij verzoeken al diegenen, die dat nog niet deden, daartoe over te gaan. Te starten liefst op postrekening 168797 t. n. Uitgeverij „De Vlam“ te Amsterdam Zuid 2, Postbus 7046, een bedrag van tenminste f 1.50.

Tenminstel Want wij hopen, dat vele een bedragje daarbij zullen doen, voor versterking van het fonds: „Spartacus op de Vesuvius.“

3 APRIL 1948

PRIJS 12 CENT

8e Jaargang No 14

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS“

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam“, postgiro 168797 te A'dam

De kracht onzer klasse

Theorieën hebben in het maatschappelijke leven alleen dan waarde, wanneer zij beantwoorden aan de werkelijkheid. Haar aanhangers kunnen in het begin gering in aantal zijn, enorme moeilijkheden kunnen die weinigen aanvankelijk hebben te overwinnen, maar dezen vinden in de bevestiging van hun theorieën niet alleen de kracht hun opvattingen onder alle omstandigheden te blijven uitdragen, maar op den duur, moeten deze theorieën vlees en bloed worden van allen die de juistheid er van aan de lijve ondervinden, van allen, die tot de erkenning komen: dit is de in woorden weergegeven werkelijkheid.

Zij die de methode van maatschappijbeschouwing, die er van uitgaat, dat de productiekraften uiteindelijk de verhoudingen regelen waarin de mensen in het productieproces tot elkaar staan, menen te hanteren bij hun oordeelvorming over de te verwachten economische en politieke ontwikkeling, zijn niet bij voorbaat verzekerd van de juiste uitkomsten.

Zij kunnen factoren verwaarlozen, die een beslissende invloed hebben op de gebeurtenissen. Er kunnen nieuwe, tot dusver onbekende factoren optreden, die het resultaat van hun theoretische beschouwingen doen afwijken van de werkelijkheid. Klimaat, aardrijkskundige ligging, politieke geschiedenis en nog veel meer, mogen bij elk onderzoek niet worden verwaarloosd. Er worden dus en er zijn in het verleden op dit terrein, ongetwijfeld fouten gemaakt. Het historisch-materialisme is dan ook, vooral omdat het maatschappelijk leven voortdurend in beweging is, zeer moeilijk goed te hanteren.

Maar met dat al is deze maatschappijbeschouwing de enige, die tot werkelijk goede resultaten kan leiden, juist omdat zij uitgaat van de maatschappelijke werkelijkheid.

Ons hernieuwde onderzoek.

Dit alles kwam in onze gedachten, nu wij opnieuw de vraag overwoegen, wat geschreven diende te worden, met betrekking tot de positie waarin de arbeidersklasse in dit steeds meer in tegenstellin-

gen verscheurd gerakende kapitalisme, is komen te verkeren.

Gedurende de bezettingstijd heeft de Communistenbond zich bezig gehouden met de vraag in hoeverre de maatschappelijke ontwikkeling van de productiemiddelen, nieuwe verhoudingen in maatschappij en klassen had gebracht. Het is ondoenlijk daarover nu breed uit te wijden. Dat gebeurt regelmatig in artikelen van allerlei aard. Wij willen slechts aandacht vragen voor die conclusies, waarin wij vaststelden, dat wij een periode tegemoet gingen van geweldige imperialistische botsingen, een gericht worden van de productie op vernietigingsmiddelen, een tijdvak van fascisering van het gehele maatschappelijke leven onder leiding van zich in de staten sterker dan ooit genestelde heersende klassen of kasten, en tenslotte van een steeds groeiende bedreiging van de arbeidersklasse met totale onderwerping, onmondigheid, uitbuiting en behandeling als willoos materiaal.

Wij laten nu even na te herinneren aan wat te deze aanzien onze conclusies waren aangaande de verdere strijd van de arbeidersklasse. Wij komen daar straks op terug. Nu wijzen wij er op, hoe wij in de eerste dagen van wat men „bevrijding“ noemde, door alle stromingen en politieke richtingen als fantastische pessimisten (men vergeve ons de zo eigenaardige uitdrukking) werden aangevoerd.

En zie nu de werkelijkheid. Hoe volkomen beantwoordt zij aan het beeld, dat wij door ons historisch-materialistisch onderzoek omtrent het kapitalistisch perspectief konden geven. Reeds hieruit blijkt, welk een kracht de historisch-materialistische maatschappijstudie voor de strijdende arbeidersklasse is. Het geeft ons de overtuiging als Spartacisten hoe nuttig, hoe noodzakelijk, een politieke voorhoede-organisatie is, die deze methode gebruikt en propageert.

Theorie en praktijk.

Theorieën hebben in het maatschappelijke leven alleen dan waarde, wanneer zij beantwoorden aan de werkelijkheid.

richtsnoer voor de klasse zijn in haar verder optreden.

Constateerde, dat de organisatie van het moderne kapitalisme in grote machtsconcentraties, waarin monopolies, staatsorganisaties, partijen, vakbonden enz. tot grote ineensluitende apparaten zijn geworden, ter kneveling en uitbuiting van de arbeiders, moet op den duur het verweer van de massa sterker worden en gedragen door een klaarder inzicht. Het is dus onze plicht met onze inzichten deel te nemen aan de strijd van de klasse en in die klasse dat inzicht te maken tot de dragende gedachte van de strijd.

De beide grote imperialistische machtsconcentraties pogen niet alleen de arbeiders direct in het productieproces uit te buiten, zij willen hen ook in de onderlinge politieke strijd om de macht, ieder voor zich dienstbaar maken, dienstbaar dus aan het Westerse monopolie, of het Russische staatskapitalisme.

De klasse, die zich verzetten moet tegen die totale uitbuiting en wier verzet zich daarom steeds sterker moet richten tegen de grondslagen van die uitbuiting, de kapitalistische orde, die oorzaak is van het feit dat de arbeiders niet zelf de productiemiddelen beheersen, moet dus opnieuw leren, onder de nieuwe verhoudingen de eigen klasselijne te vinden. Zij moet tot eigen klasse-organisatie komen en daarmede de strijd ingaan tegen elk kapitalistisch uitbuitingssysteem. Nu spreekt het vanzelf, dat wanneer de arbeiders die eigen strijd voeren binnen de Russische invloedssfeer, zij door de verzwakking van dit kapitalisme, indirect het Russische staatskapitalisme in zijn strijd tegen het Westen verzwakken. Omgekeerd is onvermijdelijk, dat wanneer de westerse arbeiders hun strijd voeren, zij de positie van het westerse kapitalisme tegenover het Russische blok verzwakken. Maar wanneer dit consequent door hen wordt aanvaard, wordt overal het kapitalisme bestreden en verzwakt. Omgekeerd, behoeft geen enkel arbeider er aan te twijfelen, dat wanneer de arbeiders werkelijk de strijd om de macht gaan voeren, alle heersende machten zullen samenspannen, om de overwinning van de arbeidersklasse te voorkomen.

Wat de machthebbers pogen.

In de positie van nu, pogen de beide